

Vi forkaster den falvinste Lære, at Gud først har ved et absolut Valg bestemt nogle Mennesker til Salighed og saa sidenefter besluttet at sende sin Søn og skænke Troen som Frelsesmiddel til de Mennesker, som var absolut udvalgte til Salighed.

19.

Da Alt er for Gud evigt nærværende, saa er ogsaa de Udvalgtes Tro forudsæt, og de Udvalgte selv af Gud forudsæede som Troende, uden at dog denne forudsæede Tro paa nogen Maade tør henregnes mellem de bevirkende Aarsager til Udvalgelsen. Thi „Guds evige Udvalgelse ser og ved ikke alene de Udvalgtes Salighed, men er ogsaa ifølge Guds naadige Vilje og Velbehag i Kristo Jesu en Aarsag, som skaber, virker, hjælper til og beforder vor Salighed, og hvad der hører til samme“. (Konf. Gr. Forkl. XI. 6. S. 418.) Se under Sats 10.

20.

De Udvalgtes Tro er ikke virket ved andre Midler end de Naademidler, som er fælles for Alle, heller ikke ved nogen særegen Kraft, som ved Udvalgelsen skulde lægges til disse; thi netop paa samme Maade og ved samme Midler vilde Gud føre alle Mennesker gennem den almindelige Frelsens Orden til Salighed. Ef. 5, 4. Rom. 1, 16. 2, 11. Matth. 23, 1 flg.

Vi forkaster den modsatte, falvinste Lære.

21.

Det hører efter Skriften til Naadens Væsen at være fri; thi dersom Naaden ikke er fri, d. e., usforstyldt af enhver hvilken som helst Fortjeneste hos den, der benaades, „da bliver Naaden ikke længere Naade“ (Rom. 11, 6.), og Mennesket kan da ikke forlade sig paa Guds Naade alene. Rom. 3, 23. 24. 27. 28. Ef. 2, 8—10.

Vi forkaster den synergistiske Lære, at Udvalgelsen i Kristo ikke er sket efter et frit Naadens Forsæt hos Gud, og at „Saligheden i en vis Forstand ikke afhænger af Gud alene“. Ef. 1, 11.

22.

Derimod er Naadevalget ikke absolut:

1) Fordi det er betinget af Kristi Fortjeneste, som er den Grund, hvorpaa det er bygget. Ef. 1, 3 flg.

2) Fordi det er bestemt ved den af Gud fastsatte Frelsens Orden, der viser os til Kristus. „Thi i ham skal vi søge Faderens evige Udvalgelse, som i sit evige guddommelige Naad har besluttet, at han ikke vil gøre Nogen salig uden dem, som erkjender hans Søn Kristus og i Sandhed tror paa ham.“ (Konf. „Kort Begreb“ XI. 13. S. 333.) 2 Thess. 2, 13.

3) Fordi der ikke er nogen tilsvarende Bredens Udvalgelse, da intet Menneske af Gud er forudbestemt til Fortabelse. Matth. 25, 41 flg. 7, 23. 28. Se under Sætterne 9, 12 og 13.

23.

Enhver ret Være og Fremstilling af Guds udmålte Børns evige og saliggjørende Udvælgelse maa „give Gud hans Ære hel og ubestaaende, at han af idel Barmhertighed i Kristus, uden nogen vor Fortjeneste eller gode Gjerninger, gjør os salige efter sin Viljes Bestemmelse, som skrevet staar Ef. 1, 5.: „Han bestemte os forud formedelsst Jesus Kristus til iøjeblikkelig Udfælgelse hos sig selv efter sin Viljes Behagelighed, sin herlige Naade til Pris, ved hvilken han benaadete os i den Elskede.“ (Konf. Gr. Fortl. XI. 57. S. 428.)

Enhver Være, efter hvilken vor Udvælgelse og vor Salighed i noget Stykke og paa nogen Naade tilskrives nogen anden Nilde eller Ophav end ene og alene og udelukkende Gud selv, røver Gud hans Ære og nedsetter vor Frelses Fortjeneste.

Vi forkaster derfor enhver Være, som ved Siden af Guds Barmhertighed og Kristi Fortjeneste, enten direkte eller indirekte, angiver nogen Gjerning af noget som helst Slags hos os Mennesker som Aarsag eller som Medaarsag eller som Forklaringsgrund til vor Udvælgelse og Salighed. Thi en saadan Være strider mod det første Bud, røver Gud hans Ære og røver os vort Haab.

Gal. 2, 21. 5, 4. Rom. 8, 32. Ef. 42, 8. 48, 11. Dan. 9, 7 flg.

IV.

Om Troens Bivirkning om Opholdelse og Salighed

er vor Tro, Være og Bekjendelse følgende:

1.

Naar et Menneske er blevet ombendt til Gud, har det derved faaet et nyt aandeligt Liv med Lyst og Kraft til det Gode. 2 Kor. 5, 17. Rom. 7, 22. Ef. 2, 4. 5. Fil. 4, 13. Mark. 9, 23.

2.

Opholdelsen af dette nye Liv er, ligesom dets Skabelse, ene og alene at tilskrive Guds Magt og Naade. Fil. 1, 6. Ebr. 12, 2. Fil. 2, 13. Ebr. 13, 21.

3.

Da Troen er et nyt Liv, er den Troende ogsaa villig og virksom til det Gode ved de af Gud givne Kræfter, forarbejder sin Saliggjørelse med Frygt og Bæven gennem den daglige Fornægtelse og stræber saaledes at bevare Troen. Matth. 3, 8. Tit. 2, 14. 2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 12. 1 Kor. 10, 12.

4.

Hvor denne Troens Øvelse ophører, hvor Naademidlerne forsømmes, Sindet bliver verdsligt og forsængeligt, og Mennesket henfalder i Sikkerheds- eller Ondskabssynder, der tabes Troen, og da det staar i Menneskets Magt at gjøre dette, saa staar det saaledes i Menneskets Magt at forhindre sin Opholdelse i Troen. 1 Tim. 1, 19. 2 Tim. 4, 10. Kor. 2, 13, 5. Luk. 8, 7. 14. 1 Tim. 6, 10.

5.

Det gjensøgte Menneskes Medvirken har dog ikke den Betydning for dets Opholdelse, at den er en Kilde eller Marsag dertil, ei heller at den fortjener den; thi „det omvendte Menneske gjør Godt forsaavidt og saa længe, som Gud regjerer, leder og fører det med sin Hellig Aand, og saasnart Gud vilde drage sin Haand bort fra det, vilde det ikke kunne bestaa et Øieblik i Guds Lydighed“. (Konstf. Gr. Forkl. II. 33. S. 360.) Fil. 1, 6. 2, 13. Ebr. 13, 21. Luf. 22, 32. 1 Kor. 4, 7. 1 Petr. 1, 1. Joh. 15, 5. Ps. 51, 12.

Vi forkaster den papistiske Lære, „at vore gode Gjerninger bevarer Saligheden, eller at den annammede Troens Retfærdighed eller endog Troen selv bliver ved vore gode Gjerninger beholdt og bevaret enten helt og holdent eller i det Mindste for en Del“ (Konstf. Gr. Forkl. IV. 10. S. 376.); thi deraf vilde følge, at den Troende i det Mindste for en Del maatte forlade sig paa sig selv. Jer. 17, 5. Ordsp. 28, 26.

6.

Da det er Guds Vilje ved Troen paa Kristum at gjøre den salig, som han kalder, saa har han ogsaa lovet den Troende at opholde ham i alle Fristelser ved den sande Tro indtil Enden. (Sml. Pontopp. „Sandh. til Gudfr.“, Sp. 509. „Udtog“, Sp. 390.) 1 Kor. 1, 8. 9. Joh. 10, 27. 28. 1 Thes. 5, 23. 24. Ef. 41, 10—13. 1 Kor. 10, 13. Luf. 12, 32. Ps. 55, 23.

7.

Da de gode Gjerninger, som den Troende maa og vil beslitte sig paa, hverken helt eller for en Del kan opholde ham i Troen, saa maa han ogsaa med Hensyn til Opholdelsen forlade sig paa Gud alene. Se de under Satz 6 anførte Steder.

Vi forkaster den Bildfarelse, ved hvilken den Troende forledes til mere eller mindre at forlade sig paa Guds Gave og Gjerning i ham i Steedet for paa Gud selv alene. (Sml. Pontopp. „Sandh. til Gudfr.“, Sp. 56 og 98.) Luf. 18, 11.

8.

Da Gud har lovet sine Børn at opholde dem i Troen til Enden, saa forlader den Troende sig paa dette Guds Løfte, der er usvigeligt og tilstrækkeligt, og har derfor Troens Visshed for, at han skal blive opholdt i Troen til Enden, og at Gud da „skal sætte ham med alle Andre, som tror, til det evige Liv“, og at han saaledes virkelig skal opnaa og faa Del i Herligheden hos Gud. (Sml. den lille Katekismus, tredje Artikel.) Joh. 14, 1—3. Ef. 41, 10. 2 Kor. 12, 9. 2 Kor. 1, 19. 20. 2 Tim. 4, 7. 8. Fil. 1, 6. 1 Joh. 3, 2. 1 Kor. 15, 19. 49. Rom. 8, 31—39. Kol. 3, 4.

Vi forkaster den papistiske og synnergistiske Tvilslære, at en Troende ikke kan eller bør have Troesvisshed om sin Opholdelse og sin endelige Salighed. 1 Joh. 5, 10. Ebr. 10, 23. Jak. 1, 6. 7. Matth. 21, 22.

9.

Denne Troens Visshed er ikke en mere eller mindre grundet Formodning eller en løs Forhaabning, men den er Tro, d. e., „en sikker

Forvisning om det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees", en fast Tillid i Hjertet, fordi den er grundet paa Guds usvigelige Løfte. Dog er den „tidt forborgen under Svaghed og Anfægtelse". (Sml. Pontopp. „Kort Begreb", § 35.) Ebr. 11, 1. Rom. 8, 38, 39. 2 Kor. 5, 1, 2. Fil. 3, 20, 21. 1 Thesf. 5, 24. 1 Kor. 1, 9. 2 Thesf. 3, 3. 1 Kor. 10, 13. Matth. 8, 25, 26. Mark. 9, 24.

Udtrykket „en betinget Visshed om Salighed" er tvetydigt. Der- som dermed menes, at Troens Visshed om Opholdelse og Salighed er bunden til Saliggjørelsens Orden, saa at kun de, der er i denne, kan have den, da er Læren rigtig. Ebr. 3, 6, 14. Rom. 11, 22.

Men ofte bruges hint Udtryk af dem, der søger den falske Være, at Menneskets Opholdelse og Salighed mere eller mindre har sin Aarsag i dets egne Gjerninger, af hvilke altsaa Vissheden om Salighed bliver „betinget". En paa denne Maade „betinget Visshed" bliver i Virkeligheden en Uvisshed eller en ugrundet Forhaabning. Thi at en Betin- gelse, som Mennesker skal opfylde, virkelig vil blive opfyldt, kan man ikke have nogen Troesvisshed om. Rom. 9, 16.

10.

Intet Menneske, der ikke vil forlade sig paa Gud alene til Sa- lighed, men som mener selv at skulle kunne bidrage Noget dertil, kan have Troesvisshed om sin Salighed. Rom. 4, 16. 9, 16. Ef. 2, 8, 9. 2 Kor. 13, 18. Ps. 84, 13.

11.

Troens Visshed om Salighedens virkelige Opnaaelse er ikke en absolut Visshed, som om det ikke stod i Menneskets egen Magt at hindre den; thi Opholdelsen sker ikke ved Tvang, og Muligheden af Frafald er derfor ikke ophævet. Heller ikke er Guds Løfter til den Troende en Spaadom om, at han skal blive salig. Rom. 8, 24, 25. 1 Kor. 9, 27. Nab. 2, 10. Mark. 4, 17.

12.

Erkjendelsen af Muligheden af Frafald og det deraf følgende Al- vor i at forarbejde sin Saliggjørelse med Frygt og Bæven (sønlig Frygt) ophæver ikke den Troendes Visshed om Salighed, indskrænker den ikke heller, men styrker den; thi den er et af de Midler, hvorved Gud opholder den Troende. Den driver ham nemlig til idelig at søge hen til Guds Forjættelse om Hjælp, der styrker og opholder ham i den faste Tro og Haab om, at Muligheden af Frafald ved Guds Naade ikke skal blive til Virkelighed. Sin Erkjendelse vil derfor altid ledsage den sande Troesvisshed om Salighed. Hvor den glemmes, og Mennesket henfalder i syndig Sikkerhed, der tabes Guds Naade og Troen. (Sml. Pontopp. „Sandh. til Gudfr.", Sp. 86. 670. 514.) Tit. 2, 11—13. Fil. 2, 12, 13. Mark. 13, 33—37. 1 Tim. 1, 19. 6, 10. Ps. 2, 11. 1 Petr. 1, 4, 8. jml. 3, 17.

13.

Troesvisshed om sin Salighed og Udvælgelse kan et Menneske ikke komme til ved at gruble over Udvælgelsen eller ved først at ville have Rede paa denne, men alene ved at bygge paa den almindelige Naade og Guds Kjærligheds Kald i Kristo. Men den, der paa denne Naade er bleven en Troende, vil, især i Anfægtelse, i Guds Ords Være om

Udvælgelsen have den Trøst, at Gud, som i Evangeliet har lovet ham Saligheden, har („fordi vor Salighed ved vort Rjeds Skrøbelighed og Ondskab let kunde slippe os af Hænderne“) „villet forvare den saa vel og sikkert, at han har bestiftet den i sin evige Beslutning, som ikke kan feile eller omstødes, og har lagt den, at den skal bevares, i vor Frelser, Jesu Kristi, almægtige Haand, hvorfra Ingen kan rive os ud, Joh. 10, 28.“ (Konff. Gr. Forkl. XI. 35. S. 423.) Luk. 16, 29. Rom. 11, 34. Joh. 1, 12. 13. 2 Tim. 1, 9. 1 Petr. 2, 6. Ps. 9, 11. Joh. 3, 16.

Indtil 17de Novbr. 1884 vedtaget af følgende Prester, Professore og theologiske Kandidater i den norske Synode:

D. H. Aaberg.	H. Aaenstad.	N. Amlund.	A. J. Anderson.
B. Astevald.	J. Bale.	R. Berven.	J. E. Bergh.
L. B. Bilstad.	R. Bjørge.	J. A. Blilie.	M. Borge.
E. Borgen.	G. C. J. Bothne.	D. Brandt.	A. Bredefen.
E. Christensen.	N. Christensen.	E. Christopherfen.	T. H. Dahl.
P. H. Dahl.	E. Dale.	P. A. Dietrichson.	G. Erdahl.
D. Ekrem.	E. S. Everson.	D. R. Fosmark.	J. B. Frich.
D. R. Grønberg.	G. Gulbrandsen.	R. L. Guttebø.	
J. Halvorsen.	B. Harstad.	A. G. Helgesen.	P. A. Hendriksen.
D. C. D. Hjort.	P. I. Hilmen.	B. Houde.	H. B. Husvædt.
E. B. Jakobsen.	E. P. Jensen.	L. P. Jensen.	J. Johansen.
Th. Johnson.	D. G. Jutam.	D. Juul.	M. Koesod.
H. D. Koesod.	B. J. R. Koren.	B. Koren.	H. J. G. Kroeg.
M. Vangeland.	A. Larsen.	Laur. Larsen.	A. J. Lee.
G. A. Lunde.	Kristian Magelssen.	E. F. Magelssen.	
L. Markhus.	A. Mikkelsen.	J. Moses.	J. A. Møller.
D. Normann.	Chr. Næseth.	A. Chr. Olsen.	J. A. Ottesen.
Otto C. Ottesen.	Chr. Pedersen.	N. Pedersen.	E. Petersen.
B. M. H. Petersen.	Chr. R. Preus.	H. A. Preus.	
N. A. Quammen.	D. Ramstad.	L. S. Reque.	S. S. Reque.
T. Rossholdt.	E. O. Ruste.	A. R. Rystad.	J. R. Rystad.
A. R. Sagen.	R. Seehuus.	L. Sherven.	D. H. Smeby.
H. P. Solstad.	Chr. Stolz.	H. J. Strand.	H. G. Stub.
Olaf Stub, cand. theol.	J. A. Thorien.	M. Thorsen.	
T. R. Thorvildsen.	H. B. Thorgrimsen.	T. A. Torgerson.	
J. B. Torrisson, cand. theol.	A. Turmo.	D. P. Vangsnæs.	
J. Waage.	J. J. Welo.	P. A. Wibbey.	M. Fr. Wiese.
E. Wulfsberg.	N. P. Xavier.	J. Olvisater.	J. Th. Olvisater.

Bilag 2.

Bekjendelse angaaende nogle omtvistede Lærepunkter.

A. Om Udvælgelsen.

Vi bekjende som Guds Ords Lære angaaende Udvælgelsen til den useilbare Opnaaelse af den evige Salighed,

a) Hvad Dr. C. Pontoppidan lærer i Sp. 548 i „Sandhed til Gudfrugtighed“ saalydende: „Hvad er Udvælgelsen? At Gud har bestiftet alle dem til det evige Liv, som Han af Evighed har seet at ville antage den tilbudne Naade, tro paa Kristum og i denne Tro blive bestandige indtil Enden;“

b) Hvad Konfordinde-Formelen lærer i „Grundig Forkl.“ Art. 11, § 14, Punkt IV, at nemlig Gud i sit Forsæt og Naad har besluttet, at „Han vil gjøre Alle, som i sand Omvendelse formedelst den sande Tro annamme Kristum, retfærdige, tage dem til Naade og give dem Barnekaar og Arveret til det evige Liv;“ og „Kort Begreb“ Art. 11, § 13: „I Kristo skulle vi søge Faderens evige Udvælgelse, som i sit evige guddommelige Naad har besluttet, at han ikke vil gjøre Noget salig uden dem, som erkjende Hans Søn Kristum og i Sandhed tro paa Ham;“

c) Hvad Johan Gerhard lærer, Loci theol. X Kap. IX, Intuitum fidei ingredi electionis decretum. § 161: „Kristi Fortjeneste er Aarsagen til vor Udvælgelse. Men da Kristi Fortjeneste ikke gælder Noget uden Tro, derfor sige vi, at ogsaa (Guds) Hensyn til Troen maa indesluttet i Udvælgelses-Beslutningen. Med Iydelig Røst bekjende vi, at vi lære, at Gud ikke har fundet noget Godt i det Menneske, som skulde udvælges til det evige Liv, at Han ikke har taget Hensyn hverken til gode Gjæringer, ei heller til den frie Viljes Brug, ja hvad mere er, ikke engang til Troen selv saaledes, at Han enten bevæget ved disse eller formedelst dem har udvalgt Nogle. Men vi sige, at det er ene og alene Kristi Fortjeneste, hvis Værdighed Gud har taget Hensyn til, og at Han af idel Naade har fattet Udvælgelsens Beslutning. Dog efterdi Kristi Fortjeneste ikke findes i Mennesker uden ved Troen, derfor lære vi, at Udvælgelsen er fattet med Hensyn til Kristi Fortjeneste, som i Fremtiden vilde komme til at gribe ved Troen. Vi sige derfor, at alle de, og blot de ere af Gud fra Evighed af udvalgte til Salighed, om hvem Han har forudseet, at de ved den Hellig-Aands Virksomhed ved Evangeliets Tjeneste vilde komme til i Sandhed at tro paa Forløseren Kristum og blive bestandige i Troen lige til Livets Ende.“ Disp. isag. Pag. 711: „Vi sige, at den bevægende Aarsag til Udvælgelsen er Kristi Fortjeneste greben ved Troen. Meningen er denne: Gud har ingenlunde ved en ubetinget Naade udvalgt Nogle til det evige Liv og ved et ubetinget Had

forkastet Andre til den evige Død. Heller ikke har Han paa Grund af deres egne Fortjenester udvalgt Nogle til Livet; men i sit evige Udvælgelses-Naad har Han ene og alene taget Hensyn til sin Søns fuldkomne og tilstræffelige Fortjeneste, hvorved Han lod sig bevæge til at udkaare Nogle til det evige Liv, nemlig alle dem og blot dem, om hvilke han forudsaa, at de vilde i Troen gribe Kristi Fortjeneste og i denne Tro blive ved indtil Enden. Om hvilke Han derimod forudsaa, at de ikke vilde annamme denne Fortjeneste, men vedblive i Ubødsfærdighed og Bantro indtil Enden, dem har Han forkastet til Døden. Thi Kristi Fortjeneste betragtes i Udvælgelsens Beslutning ikke blot med Hensyn til Erhvervelsen, i hvilken Henseende den angaar alle Menneſter, men ogsaa med Hensyn til Tillegnelsen, forsaavidt som den gribes ved en sand og bestandig Tro. Heraf sees, at den indre bevægende Aarsag til Udvælgelsen ikke er Kristi Fortjeneste i og for sig eller betragtet uden Tillegnelsen, men Kristi Fortjeneste greben ved Troen."

Vi forkaste som falsk Lære „den reformerte Lære om Udvælgelsen, ifølge hvilken Gud uden Hensyn til Menneſtenes Tro eller Bantro fra Evighed af har bestemt Nogle til det evige Liv og Andre til den evige Død, — en Lære, der er vel stikket til at føre Menneſtene enten til Sikkerhed eller til Fortvivlelse". (Se den Norske Synodes Synodalberetning fra Aaret 1867, Pag. 73).

Paa samme Tid, som vi erklære, at man lærer ret, naar man siger, at Gud i sin evige Udvælgelse af dem, som useilbart skulle opnaa den evige Salighed, kun har ladet sig bevæge af sin Naade og sin Søns, Jesu Kristi Fortjeneste, paa samme Tid erklære vi, at man lærer falsk, naar man vil forklare dette saaledes, at Gud, da Han fattede denne sin evige Udvælgelses Beslutning, ikke har taget Hensyn til, hvorvidt denne Hans Søns, Jesu Kristi Fortjeneste vilde blive greben i en sand Omvendelse formedelst en levende Tro.

B. Om Kaldet.

Fremdeles bekjende vi som Guds Ords Lære,

a) Hvad Dr. C. Pontoppidan siger i Sp. 478 af „Sandhed til Gudsrygtighed" saalydende: „Hvad er Guds Kald? At han ved sit Ord rører Menneſtenes Hjerter, ved Evangelium i Særdeleshed aabenbarer dem sin Naade, tilbyder den alvorlig og giver med det samme Kraft til at antage den. 2 Tim. 1, 9."

b) Hvad Konfessionformelen lærer i „Kort Begreb" Art. 11 § 8, VII: „Denne Kristus kalder alle Syndere til sig og forjætter dem Hvile, og det er hans Alvor, at alle Menneſter skulle komme til Ham og lade sig hjælpe; derfor tilbyder Han dem sig selv i Ordet og vil, at man skal høre det og ikke tilstoppe sine Øren, eller foragte Ordet;

derfor forjætter Han den Hellig-Aands Kraft og Virken samt guddommelig Vistand til Bestandighed og evig Salighed." Grundig Forkl. Art. 11, § 24 saalydende: „Saaledes er det Kristi Befaling, at ogsaa denne Evangeliets Forjættelse skal fremsættes for Alle og Enhver, for hvem der prædikes Ombendelse, Luk. 24, [47]; Mark. 16, [15]. Og dette Guds Kald, som sker ved Ordets Prædiken, skulle vi ikke holde for noget Spilfægteri, men vide, at Gud derigjennem aabenbarer sin Vilje, at Han vil i dem, som Han saaledes kalder, ved Ordet virke, at de kunne blive oplyste, omvendte og salige. Thi Ordet, ved hvilket vi kaldes, er en Aandens Tjeneste, som giver Aanden, eller hvorved Aanden gives, 2 Kor. 3, [8], og en Guds Kraft til Salighed, Rom. 1, [16]. Og efterdi den Hellig-Aand vil gennem Ordet være virksom, styrke, give Kraft og Evne, saa er det Guds Vilje, at vi skulle ankomme Ordet, tro og følge det" — — — § 27. „Denne Guds aabenbarede Vilje skulle vi granske, og den skulle vi følge, og den skulle vi med Glid rette os efter, saasom den Hellig-Aand ved Ordet, ved hvilket Han kalder os, forlener Naade, Kraft og Evne dertil; derimod skulle vi ikke udforste Guds skjulte Forudbestemmelses Dyb, som der staar skrevet Luk. 13, [24]" — — —

Vi forkaste som falsk Være, at Gud den Hellig-Aand ved Ordet, ved hvilket Han kalder Mennesker, ikke forlener alle disse Mennesker, som Han kalder, og hvert enkelt af dem Naade, Kraft og Evne til at omvende sig til Gud og tro paa Kristus.

C. Om Ombendelsen.

Fremdeles bekjende vi som Guds Ords Være,

a) Hvad Konfordinde-Formelen lærer (Grundig Forklaring Art. 2 § 8), at nemlig: „den frie Vilje af sine egne naturlige Kræfter ikke alene Intet kan virke eller medvirke til sin egen Ombendelse, Retfærdighed og Salighed eller adlyde og tro den Hellig-Aand og give ham sit Ja, naar han ved Evangeliet tilbyder Guds Naade og Salighed, men at den isølge sin medfødte onde gjenstridige Natur fiendtlig modstræber Gud og hans Vilje, naar den ikke bliver oplyst og ledet ved Guds Aand". (2 Kor. 3, 5. 1 Kor. 2, 14. Rom. 8, 7.)

b) Hvad Konfordinde-Formelen lærer (Grundig Forklaring Art. 2 § 22 flg.): „Det er ikke Guds Vilje, at Noget skal blive fordoemt, men at alle Mennesker skulle omvende sig til ham og blive evigt salige (Ezech. 33, 11. Joh. 3, 16). Derfor lader Gud af uendelig Godhed og Barmhertighed sin guddommelige, evige Lov og sit underfulde Raad til vor Forløsning, nemlig det hellige, alene saliggjørende Evangelium om Hans evige Søn, vor eneste Frelser og Saliggjører Jesus Kristus, offentlig prædike, hvorved han af den menneskelige Slægt samler sig en evig Kirke og virker i Menneskenes

Hjerter fand Bod og Syndskertjendelse, fand Tro paa Guds Søn Jesus Kristus; og Gud vil ved dette Middel, og ellers ikke, nemlig ved sit hellige Ord, naar man hører det forkynde eller læser det, ved Saframenterne, naar man bruger dem efter Hans Ord, kalde Menneskene til evig Salighed, drage dem til sig, omvende, gjensøbe og helliggjøre dem. (1 Kor. 1, 21. Ap. Gj. 11, 14. Rom. 10, 17. Joh. 17, 17, 20). Derfor raaber den evige Fader ned fra Himmelen om sin kjære Søn og om Alle, som i hans Navn prædike Omvendelse og Syndernes Forladelse: „Hører Ham!“ (Matth. 17, 5). Denne Prædiken skulle nu alle de høre, som ville blive salige. Thi Guds Ords Prædiken og dets Hørelse ere den Hellig-Aands Redskaber, med og ved hvilke han vil kraftigen virke og omvende Menneskene til Gud og virke i dem baade at ville og udrette.“

c) Hvad Konfordinde-Formelen lærer (Grundig Forklaring Art. 2 §§ 25. 27. 35): „Dette Ord kan ogsaa det Menneske, som endnu ikke er omvendt til Gud og gjensødt, udbortes høre og læse; thi i disse udbortes Ting har Mennesket ogsaa efter Faldet, paa en vis Maade en fri Vilje, saa han kan gaa til Kirke, høre Prædiken eller ikke høre den.... Hvorvel nu baade Prædikanstens Planten og Bunden og Tilhørernes Løben og Villen vilde være forgjæves, og ingen Omvendelse vilde følge paa, hvis ikke den Hellig-Aands Kraft og Virkning (operatio) kom til, hvilken ved det prædikende og hørte Ord oplyser og omvender Hjerterne, saa Menneskene tro dette Ord og give det sit Bifald: saa skal dog hverken Prædikanten eller Tilhøreren tvivle om denne den Hellig-Aands Naade og Virkning (operatio), men være vis paa, at, naar Guds Ord bliver efter Guds Befaling og Vilje prædikeret purret og rent; og Menneskene med Flid og Alvor høre og betragte det, Gud da visseelig med sin Naade vil være tilstede og give, som sagt, hvad Mennesket ellers af sine egne Kræfter hverken kan tage eller give.... Denne Lære henviser os til de Midler, hvorved den Hellig-Aand vil begynde og virke dette, minder ogsaa om, hvorledes disse Gaver blive bevarede, styrkede og forøgede, og formaner os til ikke at lade denne Guds Naade være spildt paa os, men flittigen bruge den, idet vi betænke, hvor svar en Synd det er at hindre og modstaa en saadan Virkning (operationes) af den Hellig-Aand“.

Fremdeles hvad Mart. Chemniz lærer (Postille, XX efter Trefoldighed): „Følg Skriften kunne og skulle vi ikke dømme anderledes, end at det er Guds Vilje, naar han frembærer os sit Ord, at han derved vil være kraftig i os og virke, at vi ved hans Gave, Kraft og Virksomhed kunne ankomme den tilbudne Naade. Men Sjødets naturlige Dndskab kan vel ogsaa modstræbe saadan Guds Virksomhed“.

Ligeledes hvad Joh. M u s s æ u s lærer (om Udvælgelsen Pag. 263):

„Menneskene kunne vistnok ikke omvende sig og tro af sig selv og af sine egne Kræfter, men de kunne det dog ved den Guds Naade, som er nærværende hos dem til at virke Omvendelse og Tro ved selve Ordet, som befaler dem at omvende sig og tro. Kristus vil altsaa med hine Befalingsord (omvender eder og tror!), at Syndere skulle omvende sig og tro, dog ikke ved Naturens Kræfter, hvilket er en Umulighed, men ved Naaden“.

d) Hvad Dr. E. Pontoppidan lærer (Kort Begreb § 31): „Hvo, som da ikke imodstaar den Hellig-Aands Naade, men lader sig indlede i denne Saliggjorelsens Orden, han opvækkes af sin aandelige Død, igjensjædes til et nyt Liv, erholder igjen det tabte Guds Billede, nyt Bys i Forstanden, ny Lyst og Kraft i Viljen, et forandret Sind og Hjerte“.

Fremdeles hvad Polyf. Beyser lærer (Skrift mod Huber Pag. 22): „Naar den Hellig-Aand ved Ordet tilbyder Menneskene Guds Naade og begynder at virke i dem, saa have de alligevel en *capacitas passiva* (som Konfordiebogen kalder det), det er, de ere ikke som en Træflods eller Stof, men de kunne ved Guds Naade modtage den Hellig-Aands naadige, kraftige Virken. Og de, som nu saaledes lade Gud have sin Gjerning i sig, disse modtage Troen og ved Troen Guds Naade og med den ogsaa Barnefaar eller Udvælgelsen til Barnefaar hos Gud, Rom. 8. Ef. 1. Og disse bewirke saaledes ikke, at Gud er naadig eller gjør en Naadesgjerning (som Huber beskylde os for at lære), men de modtage alene ved den Hellig-Aands Virkning Guds Naade og annamme Naadesgjerningen.“

Endelig hvad Joh. Micrælius lærer (om Prædestinationen Pag. 435): „Sin Naade, som ved Gjensjødelsen overfører et Menneske fra Døden til Livet, bestemmer ikke Viljen paa en uimodstaelig Naade. Thi endstjønt Mennesket ikke har fri Vilje til de aandelige gode Ting, saa har han dog Evnen til at forblive i det Onde og saaledes til at modstræbe Naaden. Heller ikke ombendes han som en Sten, men som et Menneske, som er begavet med Forstand og Vilje. Naar han derfor under den udbortes Veiledning, medens Ordet forkyndes for ham, hører det, overveier og ransager det i Lighed med Kammerensvenden fra Æthiopien, da vil den Hellig-Aand antænde Troen i ham, dog ikke ved Kræfter, som han forefinder hos Mennesket, men ved Kræfter, som han meddeeler.“

e) Hvad Konfordie-Formelen lærer (Grundig Forklaring Art. 2, § 28): „Men naar et Menneske foragter den Hellig-Aands Midler og ikke vil høre, saa sker der ham ingen Uret, naar den Hellig-Aand ikke oplyser ham, men lader ham blive og omkomme i sin Bantoes Mørke, hvorom skrevet staar: „Hvor ofte vilde Jeg forsamlet

dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne, og I vilde ikke." (Matth. 23, 37). Fremdeles (Kort Begreb Art. 11, § 12): „At Mange ere kaldede, men Faa udvalgte" (Matth. 22, 14), „det har ikke den Mening, at Gud ikke vil gjøre Enhver salig, men Aarsagen er den, at de enten aldeles ikke høre Guds Ord, men gjenstridig foragte det, tilstoppe sine Øren og forhærde sit Hjerte og saaledes stænge den Hellig-Aand hans ordentlige Vej, saa han ikke kan have sin Gjerning i dem, eller, om de have hørt det, igjen slaa det hen i Vind og Veir og ikke agte det, hvori ikke Gud eller hans Udvælgelse, men deres egen Ondskab er Skyld." (2 Pet. 2 1 ff. Luk. 11, 49. 52. Ebr. 12, 25 ff. Luk. 7, 30). — Fremdeles (Grundig Forkl. Art. 2 § 30): „Gud tvinger ikke Mennesket til at omvende sig; thi de, som altid modstaa den Hellig-Aand og uafsladeligen modsætte sig endog den erkjendte Sandhed, som Stefanus siger om de forhærdede Jøder (Ap. Gj. 7, 51), de blive ikke omvendte." Og § 44: „Alle de, som gjenstridigt, haardnakket modstaa den Hellig-Aands Virkninger og Rørelser, hvilke sse ved Ordet, ere saa langt fra at modtage den Hellig-Aand, at de tvertimod bedrøve ham og tabe ham." — Fremdeles, hvad Pontoppidan lærer (Kort Begreb § 42): „Hvo, som ikke i denne Saliggjorelsens Orden vil antage og bruge Guds Raade, den bliver i sin syndige Naturstand, adskilt fra Gud, og maa vente Del med Djævelen og hans Engle i den evige Fordømmelse."

Fremdeles hvad G. M h l i u s lærer (Disputationes 11, 136): „At Mange ikke have Troen, sler visseelig ikke fordi Gud ikke under dem den eller negter dem den, men derved, at de selv ikke ville. Thi de havde kunnet tro, dersom de havde villet, fordi de nemlig havde kunnet gjøre det, hvorved Gud uden Tvivl havde forundt ogsaa dem Troen, dersom de ikke halstarrig havde sat sig til Modværge mod den Hellig-Aand, men havde villet efterligne Berøpsernes Exempel og med Flid ransage Skriften og overveie Evangeliets Ord."

Endelig hvad F. B a l d u i n lærer (Om Visitationsartiklerne, 11, 68): „At saa mange Kaldede ere uden Tro paa Kristus, sler visseelig ikke fordi Gud ikke under dem Troen eller nægter dem den, men fordi de selv ikke ville. De havde nemlig kunnet tro, dersom de havde villet, siden de med stor Lethed havde kunnet gjøre alt det, hvormed Gud har lovet at forlene Troen, og havde de gjort det, saa havde han uden Tvivl, da han ikke bortviser nogen, som kommer til ham, givet ogsaa dem Troen, naar de blot ikke havde halstarrig modstaaet den Hellig-Aand, naar han begyndte at virke i dem."

f) Hvad vor Synodes østlige Distrikt udtalte i 1879 (Beretning Bag. 45): „Naar nu dette den Hellig-Aands kraftige vækkende Raade-kald kommer, vil det afhænge af Menneskets Forhold til samme, om

det skal naa sit Maal eller ikke. Menneſket har Evnen til at ſtaa Kaldet imod, at tilſtoppe ſine Øren for den vækkende Røſt. Ja, ſaaledes bære de fleſte ſig ad“. — Fremdeles hvad Dr. Balthar tidligere har lært (Poſtillæ Pag. 93): „Endſkjønt alle Menneſker af Naturen ere lige ſyndige, og Gud førſt maa tage Gjenſtridigheden fra dem, ſaa gaar dog nu af den Grund Jngen fortabt; thi naar Gud kommer med ſit Ord, ſaa kommer han ogſaa med ſin Hellig-Aand og vil borttage den naturlige Gjenſtridighed. Men den, ſom da ikke blot ſætter ſin naturlige Gjenſtridighed imod den Hellig-Aands Virkning, men halſtarrig og haardnakket ſtræber imod, ham kan da Gud ſelv ikke hjælpe. Thi Gud vil ikke tvinge nogen til Omvendelſe, en tvungen Omvendelſe er jo ingen Omvendelſe“. — Fremdeles, hvad Paſt. B. Røren tidligere har lært (Synodalberetning for 1872, Pag. 33, Theſis 52): „Der maa ſkjelnes mellem naturlig Mangel paa Vilje (Uvillighed) til at følge Kaldet og en beſtemt Vilje til ikke at følge det. Den første er den naturlige onde Tilbøieligheds Modſtand, ſom er fælles for Alle; den ſidſte er en virkelig Gjenſtridighed og Forkaſtelſe af Kaldet“.

Vi forkafte ſom falſt Være:

a) „Synergifternes Være, hvilte foregive, at Menneſket i aandelige Ting ikke er ganſte dødt til det Gode, men haardt ſaaret og halvdødt. Skjønt alſaa den frie Vilje er for ſvag til at gjøre Begyndelſen og af egne Kræfter at omvende ſig til Gud og af Hjertet være Guds Lov underdanig, ſaa kan den dog, naar den Hellig-Aand gjør Begyndelſen og kalder os ved Evangeliet og tilbyder os ſin Naade, Syndernes Forladelſe og evig Salighed, af ſine egne naturlige Kræfter komme Gud imøde og nogenlunde, omend kun lidet og ſtrøbeligt, bidrage, hjælpe og medvirke Noget til at berebe og ſtikke ſig til Guds Naade og gribe den, annamme den og tro Evangeliet, ogſaa i Fortſættelſen og Bevarelſen af denne Gjærning af ſine egne Kræfter virke ſammen med den Hellig-Aand. Herimod er nu ovenfor udførligen godtgjort, at denne Kraft, nemlig *facultas applicandi se ad gratiam*, det er, Kraften til at berebe ſig til Naaden, ikke kommer af vore egne naturlige Kræfter, men alene ved den Hellig-Aands Virkning“. (Smgl. Konfordinde-Formelen, Grundig Forklaring Art. 2 § 40).

b) Den Være, ſom er udtalt i følgende Sats: „Fornuſten kan nu viſtnok ikke rime det ſammen: Gud ſiger paa den ene Side, at han er naadig imod Alle, og at han alvorlig vil alle Menneſkers Frelſe; men paa den anden Side gjør han dog ogſaa Krav paa den fulde uindſtrænkte Ret til at forbarme ſig over, hvem han vil, og til at forhærde hvem han vil. Og Erfaringen ſtafſæſter det ogſaa, at han fra mange Millioner Menneſker ikke borttager deres Modſtræben, ſom han dog kunde borttage ligſaa let ſom hos de Udvalegte,

siden de jo af Naturen alle ligge i lige dyb Fordærvelse, og disse af Naturen ikke ere bedre end hine. Naar vi betragte Gud saaledes, saa er han vistnok en forborgen Gud for os og aldeles ufattelig“.

D. Om Opholdelsen.

Fremdeles bekjende vi som Guds Ords Lære, hvad Konfordin-Formelen siger i Grundig Forklaring Art. 11, § 26: „Saaledes viser ogsaa den hellige Skrift, at Gud, som har kaldet os, er saa trofast, at han, naar Han har begyndt den gode Gjerning i os, ogsaa vil bevare og fuldende den indtil Enden, naar vi ikke selv vende os bort fra Ham, men holde fast ved det begyndte Væsen indtil Enden, hvortil Han da har forjættet sin Naade 1 Kor. 1, [9]; Phil. 1, [6]; 1 Pet. 5, [10]; 2 Pet. 3 [9]; Ebr. 3.“

Vi forkaste som falsk Lære, at Gud skulde have givet et ubetinget Løfte om den evige Saligheds ufeilbare Opnaaelse, det vil sige et Løfte, som ikke indeholdt den Betingelse: dersom du omvender dig, dersom du tror paa Kristus, dersom du bliver bestandig i Troen paa Kristus indtil Enden.

E. Om Vissheden.

Fremdeles bekjende vi som Guds Ords Lære:

a) Hvad der læres i „Sandhed til Gudfrugtighed“ af Dr. Erik Pontoppidan Sp. 759: „Kan det Menneske være vis paa at dø salig, som saaledes tror og lever i Jesu Samfund? — Ja, han er viselig et Guds Barn og Himmelens Arving“; og i „Udtog af Dr. Erik Pontoppidans Forklaring til de Enfoldiges Rytte“, Sp. 602: „Kan et Menneske være vis paa at dø salig, som saaledes tror og lever i Jesu Samfund? — Ja, naar han bliver bestandig i Troen indtil Enden.“

b) Hvad der læres i Konfordin-Formelen, Grundig Forklaring Art. 11 § 47: „Derfor skal hvert Menneske, som vil blive saligt, ikke pine eller plage sig selv med Tanter om Guds hemmelige Raadslutning, om han virkelig er udvalgt og bestiftet til det evige Liv, med hvilke Tanter den lede Satan pleier at anfegle og pine fromme Hjerter. Men de skulle høre Kristus, som for alle Guds Børn er Livets og Guds evige Udvælgelses Bog til det evige Liv, og Han forsikrer alle Mennesker uden Forskjel, at Gud vil, at alle Mennesker, som arbejde og ere besværede med Synder, skulle komme til Ham for at finde Hvile og blive salige.“

Vi forkaste som falsk Lære følgende:

1) Naar der paastaes, at en betinget Visshed om sin tilkommende Salighed ikke er nogen Visshed,

2) naar der læres, at alle Troende, endogsaa de, som ikke blive bestandige i Troen indtil Enden, baade efter Guds Vilje skulle og

ved Hans Sandheds Aands Virkning kunne med kristelig Tro, der
 efter sit Væsen aldrig feiler, være ubetinget visse paa, at de ere ud-
 valgte til den evige Saligheds ufeilbare Opnaaelse.

P. Jøberg,	K. D. Storli,	J. A. Østvedahl,
K. D. Eidahl,	E. Jaastad,	Olaf Hoel,
K. Styberg,	J. A. Hellestvedt,	Carl J. Moen,
K. K. Fjeldstad,	J. N. Fjeld,	John M. D. Næs,
Th. N. Mohn,	J. M. Dahl,	Søren Hansen,
D. J. M. Wilhelmsen,	A. C. Andersen,	Chr. A. Flaten,
H. A. Hartmann,	D. Løtensgaard,	G. A. Larsen,
D. C. Baker,	K. Thorstensen,	A. Rødestvedt,
D. Waldebrand,	B. A. Rasmussen,	L. E. Green,
J. A. Schmidt, Prof.	M. D. Bockman,	A. Nielsen,
J. Krohn,	Rudolf Olsen, Prof.,	N. K. Bull,
D. H. Lee,	H. Styberg,	N. M. Minne,
Halv. Roalkvam, Prof.	A. L. Dahl,	A. D. Hagen,
D. M. Sævig,	N. A. Østvedahl,	Geo. A. T. Rygh,
J. N. Rildahl,	D. A. Bu,	C. J. M. Grønlib,
D. P. Syftestad,	E. Jensen,	J. N. Bergh,
A. J. Stadstad,	E. Homme,	L. M. Bjørn,
K. Monrad, Prof.,	Baard Mikkelsen,	M. Holseth,
L. Wetlesen,	D. A. Møllby,	S. D. Braaten,
B. J. Muus,	Abraham Jacobsen*),	J. D. Scheie,
Th. Eggen,	A. L. Løkken,	D. N. Beyer,
P. Skartvedt, cand. th.,	D. Næs,	N. Ellestad,
E. Olsen,	S. Gundersen,	N. Arvesen,
J. D. Høugen,	D. G. Fjelland,	A. H. Gjevne.

*) Forhenlevende Præst — De følgende Understrefter er komne til efter
 Præstekonferencen.

Caspari, R. H., Vor Børnelærdom udlagt og forklaret ved opbyggelige Betragtninger, Fortællinger, Salmeverse, Ord- sprog og gjengse Talemaader	1.25.
Dahle, L., Madagaskar og dets Beboere.....	3.00.
Dals, Peder, Norlands Trompet.....	0.30.
Dietrich, Dr. Johan Konrad, Grundig Forklaring over Dr. Martin Luthers lille Katekismus	0.60.
Et Besøg i Bjørkheia Prestegaard, af J. C.....	1.25.
Essendrop, C. P. P., Prædikener til alle Aarets Søn- og Helligedage.....	3.00.
Fick, Herman, Der er en Gud.....	1.00.
Fortællinger om berømte Mænds Ungdom.....	1.25.
Flod, Joh., Forindien.....	0.50.
— Grønland	0.50.
Floreh, Robert, Dræt med Missionsgarnet.....	1.00.
Fries, N., Et Lykke-Barn.....	0.45.
— En Skolemester efter Herrens Hjerte.....	0.15.
Fresenius, Dr. Johan Philip, Skrifte- og Communion-Bog.	0.75.
Frygel, And., Karl den Tolvte i hans Ungdom og i hans Belmagts Dage.....	2.00.
Günke, D., Reisebilleder, 1ste Del.....	1.00.
— 2den Del.....	1.00.
— 3die Del.....	1.00.
Güller, J. L., Det gamle Testamente forsvaret og forklaret i Breve ligeoverfor Tvivl og Anstød.....	0.60.
Graul, R. Dr. theol., De forskjellige kristelige Betsjendelses ind- byrdes afvigende Læresætninger i det guddommelige Ords Lys.	1.00.
Guds Børns daglige Udgang til Raadestolen...	0.30.
Hansen, Theodor, Kirkehistorie fra Roms Katakomber	0.65.
Hersleb, Peder, Prædikener over Videlsesordene paa Korset, tilligemed en Prædiken over det første Ord efter Opstandelsen.	1.75.
Heiberg, A. C. L., Thomas Kingo, Biskop i Fyen.....	0.75.
Heuch, J. C., Sjælesorgen hos de Syge	0.75.
— Den moderne Vantro.....	0.25.
— Mod Bjørnstjerne Bjørnsons Angreb paa den kristne Kirkes Tro.	0.80.
Hewitsons Liv, Embedsvirksomhed og salige Død	0.85.
Huscher, Ferd. Sogneprest, Kortfattet Reformationshistorie for Skoler og Familier, med Luthers Levnetsbeskrivelse, hvortil slutter sig 10 Tegninger	0.60.
Hvalbye, Mag. Hans Jacob, De bedendes aandelige Klæde af 41 Bed eller Kristendommens Artikler, samlede Guds hellige Navn til Gode og Menneket, i hvad Stand de end leve, til Hjertetrøst og Husvælselse.....	0.75.
Intet Kors, ingen Krone eller Pesten i Dundee.	0.75.

Synodalberetninger

tilsalgs i den Norſke Synodes Boghandel,

DECORAH, — — — IOWA.

Veretning om det 2det overordentlige Synodemøde afholdt i Perry Kirke, Wis., 1864, i Omſlag.....	\$0.2
— Om det 7de ordentlige Synodemøde afholdt i Highland Prairie Kirke, Minn., 1865.....	0.10
— Om det 3die overordentlige Synodemøde afholdt i Gjerpen Kirke, Wis., 1866.....	0.20
— Om det 10de ordentlige Synodemøde afholdt i Spring Grove Kirke, Minn., 1869.....	0.20
— Om det 11te ordentlige Synodemøde afholdt i Lisbon Wghs Kirke, Ill., 1870.....	0.20
— Om det 12te ordentlige Synodemøde afholdt i Øſtre Painted Creek Kirke, Ia., 1871.....	0.20
— Om det 13de ordentlige Synodemøde afholdt i Scandinavia Kirke, Wis., 1872.....	0.20
— Om det 14de ordentlige Synodemøde afholdt i La Croſſe Kirke, Wis., 1873.....	0.20
— Om det 15de ordentl. Synodemøde afholdt i Holden Kirke, Minn., 1874.....	0.25
— Om det 16de ordentl. Synodemøde afholdt i Minneapolis, Minn., 1875.....	0.25
— Om det 17de ordentl. Synodemøde afholdt i Decorah Kirke, Ia., 1876.....	0.25
— Om det 1ſte ordentl. Synodemøde af Iowa Diſtrikt afholdt i Story City Kirke, Ia., 1877.....	0.25
— Om det 1ſte ordentlige Synodemøde af Minnesota Diſtrikt, afholdt i Øſtre Norway Lake Kirke, Minn., 1877.....	0.15
— Om det 1ſte ordentlige Synodemøde af det Øſtlige Diſtrikt, afholdt i Wincheſter Kirke, Wis., 1877.....	0.15
— Om det 18de ordentlige Synodemøde, afholdt i Beſtre Koſtkonog Kirke, Wis., 1878.....	0.25
— Om det 2det ordentlige Synodemøde af Iowa Diſtrikt, afholdt i Albert Lea Kirke, Minn., 1879.....	0.20
— Om det 2det ordentlige Synodemøde af det Øſtlige Diſtrikt, afholdt i Lee Kirke, Ill., 1879.....	0.20
— Om det 2det ordentlige Synodemøde af Minnesota Diſtrikt afholdt i Øſtre St. Olaſs Kirke, Minn., 1879.....	0.20
— Om det 3die ordentlige Synodemøde for Øſtlige, Iowa og Minnesota Diſtrikter i 1880, indbundne i et Bind.....	0.60
— Om det 19de ordentlige Synodemøde, afholdt i Spring Grove Kirke 1881, i Omſlag.....	0.25
Do. Do. Indbunden.....	0.35
— Om det 4de ordentlige Synodemøde af det Øſtlige Diſtrikt, afholdt i Blair Kirke, Wis., 1882.....	0.25
— Om det 4de ordentlige Synodemøde af Iowa Diſtrikt, afholdt i Clinton, Iowa, 1882.....	0.25
— Om det 4de ordentlige Synodemøde for Øſtlige, Iowa og Minnesota Diſtrikter i 1882 indbundne i et Bind.....	0.60
— Om det 5te ordentlige Synodemøde af det Øſtlige Diſtrikt, afholdt i Perry Kirke, Wis., 1883.....	0.25
— Om det 5te ordentlige Synodemøde af Iowa Diſtrikt, afholdt i Calmar Kirke, Ia., 1883.....	0.25
— Om det 5te ordentlige Synodemøde af Minnesota Diſtrikt, afholdt i Lands Kirke, Minn., 1883.....	0.25
— Om det 20de ordentl. Synodemøde afholdt i Minneapolis, Minn., '84.....	0.25
Do. Do. Indbunden.....	0.35

☞ Ovenſtaaende Beretninger ſendes portofrit mod Indſendelse af de vedſiede Beløb.